

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Sancti, qui volentes in morbum deciderunt, aut in eo manserunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

Adeò constanter nonnulli in Dei cultu atque amore perseuerarunt, vt etiam, quando licitis, & verò etiam sanctis remedijs, vel à se, vel ab alijs charissimis amicis morbum excutere potuissent, tamen id facere nollent, si maius aliquod animæ lucrum inde sperarent. Nam alij, per morbos, à peccatis præferantur; alij gratiam & gloriam augent; alij pro peccatis satisfaciunt, & Purgatorium extinguunt; omnes in infirmitate patientes, Christo conformes fiunt, qui nostros languores ita tulit, vt à Propheta *vir dolorum* appelletur. Feci iam aliàs mentionem de S. Petro, quem S. Marcellus in vita eius testatur, etiam propriam filiam S. Petronellam febrì æstuantem sanare noluisse, quòd id faceret ad virginitatem conseruandam. Itaque gratia diuina fuit, eam ad breue tempus sanatam, in morbum recidisse. Quem admodum etiam illi, de quo in vita S. Thomæ Cantuariensis legitur, illum valetudinis impetrandæ causa sepulchrum Archiepiscopi adiisse, voti que compotem factum: Deinde dubitare cœpisse secum, num sanitas æquè, ac prior morbus, ad animæ salutem proficua foret. Quæ de causâ idem ad S. Thomæ sepulchrum reuersus, martyrem rogauit, si sanitas non prodesset, in morbum vt pristinum relaberetur. Quod etiam impetrauit, vt corpore malè affecto, spiritus saluus fieret. *In monte Nitria fuit vir admirabilis, qui vocabatur Benjamin, qui rectè, & ex virtute vitam egit annis octoginta. Qui cum summè virtutem exercuisset, dignatus fuit gratia curationum, adeò vt cuiuscumque manu imposuisset, aut quod benedixerat oleum dedisset, qui laborabat, liberaretur ab omni ægritudine. Hic, qui tanta gratia dignus fuit habitus, octo mensibus ante obitum fuit hydropicus, & eius corpus vsque adeò intumuit, vt propter dolores inueniretur alius Iob, nostri temporis. Cum nos autem assumpsisset Episcopus Dioscorus, qui tuuc erat Presbyter montis Nitria, me, inquam, & beatum Euagrium, dicit nobis: Adeste, videte nouum Iob, qui in tanto corporis morbo, & tanto tumore immensam habet patientiam cum gratiarum actione. Accedentes ergo vidimus tantam molem eius corporis, vt paruum eius digitum non possemus completi digitis duarum manuum. Cum autem morbi grauitatem non possemus fixis oculis intueri, nostros oculos auertebamus. Tum dicit nobis beatus ille Benjamin: Orate filij, ne meus internus homo*

Ooo a

XI.

Isa 53. 3.

Heribert.
Rosveid. l. 8.
de vit. PP. ex
hist. Laufiac.
cap. 13.

fit

fit hydropicus. hoc enim corpus, neque cum bene se haberet, mihi quidquam profuit, neque cum male, me laesit. Illis ergo octo mensibus facta est illi sella latissima, in qua sedebat assidue, ut qui non posset in lecto accumbere; propter ea, quae sunt corpori necessaria. Cum autem laboraret hoc morbo immedicabili, medebatur alijs, qui tenebantur quibusdam agritudinibus. Necessarium itaque duxi, morbum huius Sancti exponere, ne nobis alienum videatur, si viris justis aliquis casus accidat. Egregio ergo illo viro mortuo, sublatum est limen ostij & postes, ut posset corpus efferi ex cella. Tanta erat moles corporis beati & incliti Patris Benjamin.

XII.

Quantum hi tales bonum in morbis esse crediderunt, qui non solum nulla contra eos remedia à dæmone, sed ne à Deo quidem petière? immò cum S. Romito doluerunt, quòd non dolerent, more consueto; aut etiam, tamquam pro maximo beneficio, gratias egerunt? Plus dico, qui, tamquam inter delicias, & velut cygni, morti proximi, latissimè cecinerunt? In Homilijs quoque Euangelij iam narrasse me memini, ait S. Gregorius, quòd in ea porticu, qua euntibus ad Ecclesiam beati Clementis est peruia, fuit quidam Seruulus nomine, cuius te quoque non ambigo meminisse: qui quidem pauper rebus, sed meritù diues erat, quem longa agritudo dissoluerat. Nam ex quo illum scire potuimus, usque ad finem vita paralyticus jacebat. Quid dicam, quia stare non poterat, qui numquàm in lecto surgere, vel ad sedendum, valebat, numquam manum suam ad os ducere, numquam potuit se in latus aliud declinare? Huic ad seruiendum mater cum fratre aderat, & quidquid ex elemosyna potuisset accipere, hoc eorum manibus pauperibus erogabat. Nequaquàm litteras nouerat, sed Scriptura sacra sibimet codices emerat, & Religiosos quosque in hospitalitatem suscipiens, hos coram se studiosè legere faciebat. Factum est, ut juxta modum suum plene sacram Scripturam disceret, cum, sicut dixi, litteras funditus ignoraret. Studebat semper in dolore gratias agere, hymnis DEO & laudibus diebus ac noctibus vacare. Sed cum iam tempus esset, ut tanta eius patientia remunerari debuisset, membrorum dolor ad vitalia redijt. Cumq; iam se morti proximum agnouisset, peregrinos viros, atque in hospitalitatem susceptos admonuit, ut surgerent, & cum eo psalmos pro expectatione sui exitus decantarent. Cumq; cum eis & ipse moriens psalleret,

S. Gregor.
lib. 4. dial.
cap. 14.